

31998F0699

L 333/1

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

9.12.1998.

PADOMES VIENOTĀ RĪCĪBA

(1998. gada 3. decembris),

kas pieņemta, pamatojoties uz K3. pantu Līgumā par Eiropas Savienību, par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un nozieguma rīku un nelikumīgi iegūtu līdzekļu identifikāciju, meklēšanu, iesaldēšanu, arestu un konfiskāciju

(98/699/TI)

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienību, un jo īpaši tā K3. panta 2. punkta b) apakšpunktu,

ņemot vērā Apvienotās Karalistes iniciatīvu,

ņemot vērā 1997. gada 16. un 17. jūnijā Amsterdamā Eiropadomes apstiprināto Augsta līmeņa grupas organizētās noziedzības apkarošanai rīcības plānu, un jo īpaši tā 26. ieteikuma b) punktu par noziedzīgās darbības iegūtu ienākumu meklēšanas un arestēšanas pastiprināšanu,

izskatot Eiropas Parlamenta viedokļus pēc prezidentvalsts konsultācijām saskaņā ar Līguma K6. pantu,

ņemot vērā Vienoto rīcību (1997. gada 5. decembris), ar ko izveido mehānismu, lai izvērtētu starptautisko saistību cīņai pret organizēto noziedzību piemērošanu un īstenošanu valsts līmenī ⁽¹⁾, un Vienoto rīcību (1998. gada 19. marts), ar ko izveido apmaiņas, mācību un sadarbības programmu personām, kuras ir atbildīgas par organizētās noziedzības apkarošanu (*Falcone* programmu) ⁽²⁾,

ņemot vērā dalībvalstu saistību ar principiem, kas noteikti 1990. gada Eiropas Padomes Konvencijā par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu, meklēšanu, arestu un konfiskāciju,

ņemot vērā projektu Vienotajai rīcībai par to, ka dalība kriminālās organizācijās Eiropas Savienības dalībvalstīs ir noziedzīgs nodarījums, un jo īpaši šīs kopīgās rīcības aptvertos pārkāpumus,

ņemot vērā prasības Padomes Direktīvā 91/308/EEK (1991. gada 10. jūnijs) par to, kā novērst finanšu sistēmas izmantošanu

nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai ⁽³⁾, un 40 ieteikumus nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas apkarošanai, ko 1996. gadā izstrādājuši Finansiālas rīcības operatīvie spēki nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas apkarošanai (FATF), un jo īpaši šā dokumenta 4. ieteikumu,

ņemot vērā Vienoto rīcību (1996. gada 17. decembris) par Eiropas Savienības dalībvalstu tiesību aktu un prakses tuvināšanu, lai apkarotu narkomāniju un novērstu un apkarotu narkotiku nelegālu tirdzniecību ⁽⁴⁾,

paturot prātā kopīgo mērķi uzlabot koordināciju starp tiesībsardzības iestādēm,

atgādinot Padomes Vienoto rīcību (1998. gada 29. jūnijs) par Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla izveidi ⁽⁵⁾,

tā kā tiek uzlabotas iespējas traucēt noziedzīgu darbību organizētās noziedzības jomā, dalībvalstīm efektīvāk sadarbojoties, identificējot, meklējot, iesaldējot vai arestējot un konfiscējot nelikumīgi iegūtus līdzekļus;

tā kā savstarpēji savietojama prakse padara efektīvāku Eiropas Savienības līmeņa sadarbību attiecībā uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu identifikāciju, meklēšanu, iesaldēšanu vai arestu un konfiskāciju;

tā kā 16. ieteikumā minētajā rīcības plānā par organizētās noziedzības apkarošanu uzsvērta vajadzība paātrināt tiesu iestāžu sadarbības kārtību jautājumos, kas saistīti ar organizēto noziedzību, tādējādi ievērojami samazinot laika periodu, kas vajadzīgs lūgumu nosūtīšanai un atbildēšanai uz tiem;

ņemot vērā dalībvalstu pievienošanos 1959. gada Eiropas Konvencijai par savstarpēju palīdzību krimināllietās,

ņemot vērā 1988. gada Apvienoto Nāciju Konvenciju pret narkotisko un psihotropo vielu nelikumīgu tirdzniecību un 1998. gada Apvienoto Nāciju Ģenerālās asamblejas ārkārtas sesiju par narkotikām,

⁽¹⁾ OV L 344, 15.12.1997., 7. lpp.

⁽²⁾ OV L 99, 31.3.1998., 8. lpp.

⁽³⁾ OV L 166, 28.6.1991., 77. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 342, 31.12.1996., 6. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 191, 7.7.1998., 4. lpp.

atzīstot 1996. gada Dublinas semināra par līdzekļu konfiskāciju, nosakot efektīvas sadarbības šķēršļus, panākumus,

2. pants

saprotot, ka šajā vienotajā rīcībā paredzētie sadarbības veidi neskar citus divpusējas vai daudzpusējas sadarbības veidus,

1. Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla darbības sakarā katra dalībvalsts sagatavo viegli lietojamu rokasgrāmatu, ietverot tajā informāciju par to, kur saņemt padomu, un izklāstot palīdzību, ko tā var sniegt noziedzīgās darbībās iegūtu instrumentu un ienākumu identificēšanā, meklēšanā, iesaldēšanā vai arestā un konfiskācijā. Rokasgrāmatā ietver arī svarīgus ierobežojumus attiecībā uz šādu palīdzību, kā arī informāciju, ko prasījuma iesniedzējām valstīm ir jāsniedz.

IR PIEŅĒMUSI ŠO VIENOTO RĪCĪBU.

1. pants

1. Lai uzlabotu efektīvu rīcību pret organizēto noziedzību, dalībvalstis nodrošina to, ka netiek veiktas vai atbalsstītas atrunas attiecībā uz šādiem pantiem 1990. gada Eiropas Padomes Konvencijā par noziedzīgās darbībās iegūtu ienākumu legalizēšanu, meklēšanu, arestu un konfiskāciju (turpmāk — "1990. gada konvencija"):

- a) konvencijas 2. pants: ciktāl pārkāpums ir sodāms ar brīvības atņemšanu vai aizturēšanu uz laiku, kas pārsniedz vienu gadu;
- b) konvencijas 6. pants: ciktāl runa ir par smagiem pārkāpumiem. Šādiem pārkāpumiem jebkurā gadījumā jāietver pārkāpumi, kas ir sodāmi ar brīvības atņemšanu vai aizturēšanu uz laiku, kas pārsniedz vienu gadu, vai — attiecībā uz valstīm, kuru tiesību sistēmā pārkāpumiem ir noteikts minimālais sliekšnis, — pārkāpumi, kas ir sodāmi ar brīvības atņemšanu vai arestu uz laiku, kas pārsniedz sešus mēnešus.

Atrunas attiecībā uz tādos pārkāpumos iegūtu ienākumu konfiskāciju, kas sodāmi saskaņā ar likumiem par nodokļiem, a) apakšpunkts neietekmē.

2. Katra dalībvalsts nodrošina, ka tās tiesību akti un procedūras attiecībā uz noziedzīgās darbībās iegūtu ienākumu konfiskāciju ļauj arī konfiscēt īpašumu, kura vērtība atbilst šādiem ienākumiem, gan valsts iekšējos procesos, gan procesos, ko uzsāk pēc citas dalībvalsts pieprasījuma, to skaitā — pēc ārvalstu konfiskācijas orderu izpildes. Tomēr maznozīmīgās lietās dalībvalstis var neietvert tāda īpašuma konfiskāciju, kura vērtība atbilst noziedzīgās darbībās iegūtiem ienākumiem. Jēdzieniem "īpašums", "ienākumi" un "konfiskācija" ir tāda pati nozīme kā 1990. gada konvencijas 1. pantā.

3. Katra dalībvalsts nodrošina to, ka tās tiesību akti un procedūras ļauj tai pēc citas dalībvalsts pieprasījuma identificēt un meklēt iespējami noziedzīgās darbībās iegūtus ienākumus, ja ir pamats domāt, ka veikts noziedzīgs nodarījums. Šie tiesību akti un procedūras ļauj sniegt palīdzību izmeklēšanas sākumposmā, tālab dalībvalstis saskaņā ar 1990. gada konvencijas 18. panta 2. un 3. punktu centīsies ierobežot noraidīšanu pēc izvēles attiecībā uz citām dalībvalstīm.

2. Rokasgrāmatas, kas minētas 1. punktā, nosūta Eiropas Savienības Padomes Ģenerālsekretariātam, kurš tās pārtulko Eiropas Kopienas iestāžu oficiālajās valodās. Ģenerālsekretariāts šīs rokasgrāmatas izplata dalībvalstīm, Eiropas Tiesiskās sadarbības tīklam un Eiropolam.

3. Katra dalībvalsts nodrošina to, ka 1. punktā minēto rokasgrāmatu atjaunina un izmaiņas nosūta Padomes Ģenerālsekretariātam tulkošanai un izplatīšanai saskaņā ar 2. punktu.

3. pants

Dalībvalstis visus citu dalībvalstu pieprasījumus, kas attiecas uz līdzekļu identifikāciju, meklēšanu, iesaldēšanu vai arestu un konfiskāciju, izskata tādā pašā prioritātes kārtībā kā līdzīgus pasākumus valsts iekšējos procesos.

4. pants

1. Dalībvalstis veicina tiešus kontaktus starp dalībvalstu izmeklētājiem, izmeklēšanas maģistrātiem un prokuroriem, attiecīgi izmantojot pieejamo sadarbības kārtību, lai nodrošinātu to, ka oficiāli pieprasījumi pēc palīdzības nav bijuši veltīgi. Ja vajadzīgs oficiāls pieprasījums, prasījuma iesniedzēja valsts nodrošina šā pieprasījuma pienācīgu sagatavošanu un atbilstību visām tās valsts prasībām, kurai to lūdz.

2. Ja pieprasījumu pēc palīdzības nav iespējams izpildīt tā, kā prasījuma iesniedzēja valsts to sagaida, valsts, kas saņem pieprasījumu, pēc attiecīgas apspriešanās ar pieprasījuma iesniedzēju valsti cenšas izpildīt pieprasījumu kādā alternatīvā veidā, vienlaikus pilnībā ievērojot savas valsts tiesību aktus un starptautiskās saistības.

3. Dalībvalstis pieprasījumus pēc palīdzības iesniedz, tiklīdz ir precīzi noteikts vajadzīgās palīdzības veids, un, ja pieprasījums ir apzīmēts kā "steidzams" vai ja norādīts termiņš, paskaidro steidzamības vai termiņa iemeslus.

5. pants

1. Ja tas nav pretrunā ar dalībvalstu likumiem, tās attiecīgi rīkojas, lai samazinātu līdzekļu izšķiešanas risku. Tas iekļauj pasākumus, kas varētu būt vajadzīgi, lai nodrošinātu to, ka līdzekļus, uz kuriem attiecas citas dalībvalsts pieprasījums, var paātrināti iesaldēt vai arestēt, lai izpildītu sekojošo pieprasījumu par konfiskāciju.

2. Ja pieprasījuma pēc juridiskas palīdzības izpildes laikā kādā dalībvalsts reģionā rodas vajadzība turpināt izmeklēšanu citā šīs dalībvalsts reģionā, dalībvalsts, ja tas nav pretrunā ar tās likumiem, dara visu, lai veicinātu vajadzīgās palīdzības sniegšanu bez papildu pieprasījuma vēstules sagatavošanas.

3. Ja pieprasījuma izpildei vajadzīgs turpināt izmeklēšanu saistītā jautājumā un ja prasījuma iesniedzēja valsts nosūta papildu pieprasījuma vēstuli, tā valsts, kas saņem pieprasījumu, ja tas nav pretrunā ar tās likumiem, dara visu, lai paātrinātu šā papildu pieprasījuma izpildi.

6. pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pasākumi iepazīstina to tiesu iestādes ar vislabāko starptautiskās sadarbības praksi attiecībā uz noziedzīgās darbības iegūtu instrumentu un ienākumu identifikāciju, meklēšanu, iesaldēšanu vai arestu un konfiskāciju.

2. Dalībvalstis nodrošina piemērotas mācības, kas sniedz vislabāko praksi, visiem izmeklētājiem, izmeklēšanas magistrātiem, prokuroriem un citām amatpersonām, kuras saistītas ar starptautisko sadarbību jautājumos par līdzekļu identifikāciju, meklēšanu, iesaldēšanu vai arestu un konfiskāciju.

3. Prezidentvalsts un ieinteresētās dalībvalstis, sadarbojoties pēc vajadzības ar Eiropas Tiesiskās sadarbības tīklu un Eiropolu, ja nepieciešams, organizē seminārus dalībvalstu amatpersonām un

citām iesaistītām praktizējošām personām, lai sekmētu un attīstītu vislabāko praksi un veicinātu procedūru saderību.

7. pants

Ņemot vērā darbības rezultātus Vienotajai rīcībai (1997. gada 5. decembris), ar ko izveido mehānismu, lai izvērtētu starptautisko saistību cīņai pret organizēto noziedzību piemērošanu un īstenošanu valsts līmenī, Padome līdz 2000. gada beigām pārskata šo vienoto rīcību.

8. pants

1. Ņemot vērā 2. punktu, attiecīgi rīkojas, lai īstenotu šo vienoto rīcību, tiklīdz tā stājas spēkā, un nodrošina, ka ar tās saturu iepazīstina attiecīgās valsts un pašvaldības iestādes.

2. Trīs gadu laikā no šīs vienotās rīcības stāšanās spēkā dalībvalstis iesniedz kompetentajām iestādēm izskatīšanai un pieņemšanai atbilstīgus priekšlikumus 1. panta īstenošanai.

9. pants

Šo kopīgo rīcību publicē *Oficiālajā Vēstnesī*, un tā stājas spēkā publicēšanas dienā.

Briselē, 1998. gada 3. decembrī

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

K. SCHLÖGL